

AZ ÉN LADY WILKINSONOM

Még aznap este küldtem neki egy üzenetet: megírtam, hogy öt napig maradok, és megkérdeztem, hogyan szeretné eltölteni ezt az időt.

Alig volt időm letenni a telefont.

Két perc sem telt el, és megjött a válasza.

„Holnap délelőtt tizenegykor.

Itt, az eatoni villámban.

Angol teát iszunk.

Mondd meg, hol szálltál meg.

Megadom a címet a sofőrömnek, és érted megy.”

Elmosolyodtam.

A szervezés katonás volt.

Az elegancia brit.

A meghívást lehetetlen volt visszautasítani.

Azonnal válaszoltam.

„Fél tizenegykor a Four Seasons Hotel előtt leszek.

A közelben szálltam meg.

Gyalog megyek.”

Aztán még néhány pillanatig az üzenetet néztem, mielőtt elküldtem egy másikat.

Őszintén belefeledkeztem a találkozásunkba.

Talán jobban is, mint amennyire be akartam vallani.

Úgy éreztem, mintha egy szertartásra készülnék, Mester nélkül.

Másnap mindketten pontosan érkeztünk.

A sofőrt Dominique-nak hívták.

Francia származású volt.

Udvarias.

Diszkrét.

Tökéletesen jól nevelt.

Ahogy azokon az utcákon haladtunk, különös érzés fogott el.

Mintha már jártam volna ott.

Az emlékezetem hirtelen visszarepült 1993-ba.

Ugyanez a hely.

Egy egykori Gillette-es kollégával.

Azt gondoltam, pusztá véletlen.

Egyike azoknak az ajándékoknak, amelyeket az élet néha kérés nélkül ad.

Beléptem a kastélyba.

Ő természetes szerénységből továbbra is villának hívta.

Nekem kastély volt.

A második, amelyben életemben jártam.

Az első a törcsvári kastély volt Erdélyben.

Azért mentem oda, hogy megismerjek egy rendkívüli igazgatónőt, egy csodálatos asszonyt, aki Vlad grófot látta vendégül, akit inkább Karóbahúzó Drakulaként ismernek.

Maggyt egy karosszékekben találtam, a kanapé mellett.

Melegen üdvözölt.

Ösztönösen a keze után nyúltam, hogy kezét csókoljak.

Ő viszont a francia protokollt választotta.

Három puszi.

Egyszerűen két ember voltunk, akiket nemzedékek választottak el, és egy történet kötött össze, amelyet egyikünk sem mesélt még végig.

És érkezésem óta először London már nem városnak tűnt.

Hanem úti célnak.

Elmondtam neki, hogy amennyire tudom, az angol teázás szertartása délután öt órához tartozik.

Legalábbis az iskolában ezt tanították.

Azt viszont nem értettem, mi változott, hogy délelőtt tizenegykor iszunk teát.

Elmosolyodott.

Aztán azzal a magabiztossággal válaszolt, amely csak azoké, akik elég sokáig éltek ahhoz, hogy már senkit se kelljen meggyőzniük.

„Az angolok akkor isznak teát, amikor úgy tűnik, hogy pihennek.

Valójában ilyenkor gondolkodnak.

Ilyenkor hozzák meg a döntéseiket.

Nincs meghatározott óra.

Az ötórás tea csak egy forma, amelyet valaki intézményesített, hogy igazolja a munka szüneteltetését.”

Közbeszólás nélkül hallgattam.

Erős asszony volt.

Határozott.

Eltökélt.

Elegáns.

Fáradhatatlan.

Hajthatatlan.

Acélból volt.

Mint a kardjai.

Ő volt Maggy.

Ő volt az én Lady Wilkinsonom.

Ferdinando